

ف ۷۸۱۷

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتب کجبه عدد ۷ برآمد از غریب العرب ۲ صلیح علی ۳ برآمد
مؤلف مرید خدایه کجبه عدد ۵ برآمد آدم بروردی - کجبه
موضوع لغت کجبه عدد ۱ کجبه شماره قصه ۱۰۲۸۸۹

شماره ثبت کتاب

۷۸۱۳۲
۹۹۹۵

کتابخانه مجلس شورای ملی
کلی «فهرست شده»
۷۷۸۸
۱۰۲۸۸

بازدید شد
۱۳۸۴

۲۲
این رساله مغرب
تصنیف شمس تبریزی
قدس سره

۲

محمّد
۵۶
از مملوک
میرزا محمد الدین قاسم لاهوتی

۱۰۲۸۸
۷۸۱۳۳

سید جلال الدین
نورالدین

در کتب
۶۵

تقدیر
۱

[Red signature]

۵۶
۶۵

۹۸۶۱

۱
۱

[Red signature]

۱۲

ربیر بسم الله الرحمن الرحيم و نم خیر

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والصلوة
على رسوله محمد وآله اجمعين این کتاب مرغوب
القلوب از گفتار شیخ المشایخ قطب المحققین و امام
السالکین برهان راه طریقت شاه میدان حقیقت
شمس الدنیا والدین **شمس تبریز** قصه الله سره العزیز

تصنیف

تصنیف کرده انداز برای آنکه همه مریدان خدا بتعالی را برستند
بدین تفصیل توحید تبارک و تعالی جل جلاله و عم نواله بناء
بسم الله الرحمن الرحيم و نستعین و تم بالخیر کل امر
ذی بال لم یبدء بپسّم الله فحّ و ابتر

بگویم حمد رب العالمین را عطا کرد در بر ما عقل و دین
درود مصطفی بعد از شنایش فرستم از دل و جان با صفای

مَنْ صَلَّى عَلَيَّ مَرَّةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا
وَمَنْ صَلَّى عَلَيَّ عَشْرًا صَلَّى اللَّهُ بِهَا مِائَةً
وَمَنْ صَلَّى عَلَيَّ مِائَةً صَلَّى اللَّهُ بِهَا أَلْفًا وَمَنْ

صَلَّى عَلَيَّ أَلْفًا رَحِمَهُ كُنْفِي فِي الْجَنَّةِ

مقامی چند از سالک بگویم: در آن کفتم رخصت تو فتن جویم

قوله تعالى وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ حُيِّرَ الْكَلَامُ مَا قُلْتُ وَدَلَّ

سدر که خضر مودین جامع: بنظم آنرا بگویم باش سامع

كُنْ عَالِمًا أَوْ مُعَلِّمًا أَوْ مُسْتَمِعًا

شریعت را مقدم دارا کنون: طریقت از شریعت نیست

الشَّرِيعَةُ كَالسَّفِينَةِ وَالطَّرِيقَةُ كَالْبَحْرِ وَالْحَقِيقَةُ

كَالصَّدْفِ وَالْمَعْرِفَةُ كَالدَّرْفِ مَنْ رَكِبَ السَّفِينَةَ

نُتِمَ شَرَعٌ فِي الْبَحْرِ ثُمَّ وَصَلَ إِلَى الدَّرْوَمِ مَنْ

نزل

تَرَكَ هَذَا التَّرْتِيبَ لَمْ يَصِلْ إِلَى الدَّرْجَةِ

که در شریعت راسخ آید: حقیقت راه بروی خود کشاید

ز راه تربیت بپیران بشارت: بداده چار منزل با عبارت

قوله تعالى وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ

فِي الْعِلْمِ حَدِيثُ الشَّرِيعَةِ أَقْوَالِي وَالطَّرِيقَةُ

أَفْعَالِي وَالْحَقِيقَةُ أَحْوَالِي وَالْمَعْرِفَةُ أَعْرَافِي

یکی منزل که آن ناسوت نام است: بر از اوصاف حیوانی تمام است

از آن منزل اگر خود بگذرد کس: رسد در دوم منزل با ملک بس

در آن عالم جواد معروف گردد: ملائک آسمان مکتوف گردد

جو بر کرد قدم را اور ملکوت **رسد در سیوم منزل ابو جبروت**
اِنَّ غِيُوْرًا لِّلّٰهِ وَاَعْبٰی مِّنِّیْ
 مقام روح برین حیرت آمد **نشان از وی بگفتن غیرت آمد**
قوله تعالیٰ قُلِ الرُّوْحُ مِنْ اَمْرِ رَبِّیْ
 دران منزل بود کشف و کرامات **ولی باید که شستن زان مقامات**
مَنْ اَحَبَّ شَیْئًا اَكْثَرَ ذِکْرِهِ
 اگر دنیا و عقبی پیش آید **نظر کردن دران هرگز نشاید**
مَنْ ارَادَ الدُّنْیَا فَلَهُ الدُّنْیَا وَمَنْ ارَادَ الْعُقْبٰی
فَلَهُ الْعُقْبٰی وَمَنْ ارَادَ الْمَوْلٰی فَلَهُ الْمَوْلٰی طَالِبُ

الدنیا

الدنیا نَحْنَتْ وَطَالِبُ الْعُقْبٰی مُؤْنَتْ وَطَالِبُ الْمَوْلٰی مُذْکَرُ
 بنور ذکر باید در کند شستن **باب توبه باید دست شستن**
قَلْبُ الْمُؤْمِنِ حَاضِرٌ مِّنْ ذِکْرِ الْخَفِیِّ
 چو کرد جهان و دل از غیر حق پاک **رسد در عالم لاهوت بی پاک**
قوله تعالیٰ وَهُوَ یَعْلَمُ اَیْمَانًا کُنْتُمْ
 دران منزل چهارم هست جوئی **نباشد با خدا جز گفتگوئی**
قوله تعالیٰ فَاذْکُرُوْنِیْ اَذْکُرْکُمْ وَاشْکُرُوْنِیْ وَلَا تَکْفُرُوْنِ
 مقام قرب منزل بی نشانست **بجز کون و مکان دیگر نیست**
اَلْاِنْسَانُ سِرِّیْ وَاَنَا سِرُّهُ

بهر حق رسد آنجا چو سالک شود بر یکبشه اشیا مالک

فصل اول در بیان توبه

بریزم اشکها چون در مکنون گفتم توبه ز سر آغاز کنون

قُلْتُ يَا رَبِّ أَيُّ بُكَاءٍ أَفْضَلُ عِنْدَكَ فَقَالَ

بُكَاءُ الصَّاحِكِينَ كَثُرَتْ الصَّحُوكُ يَمِيتُ الْقُلُوبَ

بهر دم توبه باید کرد عادت بخستین توبه بایس عبادت

قوله تعالى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

که بی توبه عباد چون سر است و دلش چو بند کور است

مَنْ تَزَهَّدَ بِغَيْرِ عِلْمٍ جُنُونٌ فَقَدِمَاتِ كُفْرًا

بهر یک فرض آمد توبه کردن بهر دم توبه کن تا وقت مردن

قوله تعالى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ

تَوْبَةً نَصُوحًا وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا أَنْسَيْتَ

بکافر فرض آمد تا ز کفران کند توبه همیشه چون مطیعان

بعا صی فرض آمد تا ز عصیان برون آید در آید سوی ایمان

قوله تعالى يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي

إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً فَادْخُلِي فِي عِبَادِي وَادْخُلِي جَنَّاتِي

بخا صان توبه کردن از مقامات بهر دم فرض باشد از کرامات

وَمَنْ أَرَادَ الْعِبَادَةَ بَعْدَ الْوُصُولِ فَقَدْ أَشْرَكَ بِاللَّهِ
صَاحِبُ الْوَرْدِ مَلْعُونٌ وَتَارِكُ الْوَرْدِ مَلْعُونٌ
زاول حق بیاید توبه کردن **بجق** باید درین ره جان سپردن
مَا أَشْغَلَكَ عَنِ اللَّهِ فَهُوَ صَمْتُكَ **فصل دوم در بیان وجود روح کوی**
چنانکه گفته ام بالا دقیقت **شریعت هم طریقت هم حقیقت**
وجود آدمی از هر سه مجموع **کرده حق تعالی جمیع مصنوع**
یک نفس یک روح و یکی دل **ولی در حرف هر یک هست مشکل**
جَعَلْتُ فِي النَّفْسِ طَرِيقَ الْمَزَاهِدِينَ وَجَعَلْتُ فِي
الْقَلْبِ طَرِيقَ الْعَارِفِينَ وَجَعَلْتُ فِي الرُّوحِ طَرِيقَ الرَّاغِبِينَ

فرد

شریعت راه تن آمد طاعت **طریقت راه دل شد بافت**
الْقِنَاعَةُ كَنْزٌ لَا يَفْنِي أَبَدًا أَبَدًا
حقیقت راه جان سر نهان است **درون جان و بیرون جهان است**
اگر طالب بود صادق درین راه **جان و دل بخیزد از سر جاه**
الصِّدْقُ نَجِي وَالْكَذِبُ يَهْلِكُ ،
اگر بویی از آن خواهی که یابی **نهستی یا بیرون نه در خرابی**
كُنْ فِي الدُّنْيَا كَأَنَّكَ غَرِيبٌ أَوْ كَعَابِرٌ سَبِيلٍ
وَعَدَ نَفْسَكَ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ
قلم اندر بصورت خویش درن **حصار نفس را از پنج برکن**

وَهِيَ النَّفْسُ عَنِ الْهَوَىٰ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ
 بتقوی شهر دل آباد کردن: بهمت جان و دل را ستاد کردن
 فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ قِيمَةُ الْمَرْوَعِ عَلَى اللَّهِ الطَّيْرُ
 بطیر جئاحیه و المرو و طیر بهمت
 دومی را نیست ره اینجا کی شود: دومی بگذار اینجا و انگی رو
 الْإِيمَانُ أَقْرَبُ بِاللِّسَانِ وَتَصْدِيقٌ بِالْقَلْبِ
 بده مرفض خود را گوشمالی: که دشمن ره نیابد هیچ حالی
 صفات نفس شهوتها براند: صفات دل همه طاعت بکردن
 تَرَكِ الدُّنْيَا رَأْسَ كُلِّ عِبَادَةٍ وَحَبِّ الدُّنْيَا رَأْسَ كُلِّ خَلْقٍ

صفات نفس را بگذار اکنون: صفات دل بگو جان بهمت
 قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ اللَّهِ تَعَالَى
 صفات روح جمله شوقست: گهی در نماز که در عین ذوق است
 چو دل هر یک صفات روح گیرد: شود مقبول در دلهای پذیرد
 وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ فِي الْأَرْضِ آيَاتٌ
 طلب اندر صفات ذات رحمان: نیاید هر یکی را قدر امکان
 يَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ مِنَ أَمْرِ رَبِّي
 فصل سیوم در بیان وضو و نماز گوید
 چون این کو هر محمد مصطفی مسفت: وضو را که سلاح المؤمنین گفت

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْوُضُوءُ مِدَاحٌ لِلْمُؤْمِنِينَ

باید بود و دایم با طهارت **نظا هر هم باطن با بصارت**

الْوُضُوءُ مِفْتَاحُ الصَّلَاةِ وَالصَّلَاةُ مِفْتَاحُ الْجَنَّةِ

بود ظاهر طهارت از نجاست **طهارت باطن آمد از نجاست**

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا صَلَاةَ إِلَّا بِطَهَارَةٍ

چو وقت آید نماز وقت بگذارد **فرا بیض با جماعت هر سدا**

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ صَلَّى خَمْسَ أَوْقَاتٍ

فِي الْجَمَاعَةِ آتَاهُ اللَّهُ أَجْرَ الْفَاشِيقِ وَالَّذِينَ

قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ صَابِرِينَ يَمُوتُونَ وَيُقْتَلُونَ وَغَيْرُ ذَلِكَ

از قتی

زَوْقَتِي تَابَوْقَتِ مُنْتَظَرٌ بِأَشَدِّ **بذکری یا بفکری مختصر باش**

الْمُنْتَظَرَةُ بِالصَّلَاةِ كَانَتْ فِي الصَّلَاةِ أَفْضَلَ مِنَ الذِّكْرِ لَا إِلَهَ

مَعْنَى بَاكٍ كَمَا لَا فَرْقَ **خلل تا در نیفتد در حضورت**

قوله تعالى صَمُّكُمْ عَنِّي فَخُصْمٌ لَا يَرُجِعُونَ

بهر جائی که باشی ذکر میگو **بهر حالی که باشی شکر میگو**

كُلُّ أَمْرٍ ذِي بَالٍ لَمْ يَسُدَّ بِسْمِ اللَّهِ فَهُوَ أَبَرُّ

بهر جائی که باشی با خدا باش **از خود بیگانه با او شناس باش**

قوله تعالى وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَمَا كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

مده مردون حق را جای در دل **درونت تا نیا بدره عز از دل**

ما شغاك عن الله فهو ضائع

خمس را چون در در بند چوبستی در دامن باش مخند

صم بكم عسى فهم لا يرجعون

پس آنکه رخت طاعت راست ببرد حضرت حی با کرامت

اگر خواهی که با تو حق تعالی سخن گوید ز قدرت بی مثالا

بخوان قرآن کلام الله بشنو قدیم است این رزق منزل این

لكل شيء قلب و قلب القرآن سورة ليس

ندامت را امام خویش گردان همیشه افتد کن بادل و جان

فاقرؤ ما تيسر من القرآن

اگر خواهی سخن با حق بگوئی غار خود حضور دل بجوئی

الصلوة معراج المؤمنين وبعد الصلوة تلاوة القرآن

الصوم حبة من النار و جن الايمان

چو روز آید باید بود صایم چو شب آید نیاید بود قایم

شب و روزت چو کرد با تو کنیا نماید کار شکل نیک آسان

الصوم حبة من النار و جن الايمان ان للتقوى مفا

ان خير زاد التقوى **فصل چهارم در ترک دنیا گوید**

زدنیان ترک گیر از بهر دین توکل با خدا کن بالیقین تو

الدينا ساعته فاجعلها طاعة

چو باید رفتنت از دار دنیا چو بندی تو دل از دار دنیا
اخرج من الدنيا تصل الى الآخرة
نباید بست دل با زن و فرزند باید بود تنها با خداوند
انما اموالکم و اولادکم وعدوکم فاحذروهم
نه می غفلت که مار آلود کرده است که یاد مرک از دل دور کرده است
الموت باب لا بد من دخله والقبر منزل لا بد نزوله
بغفلت های دنیا خلق مغرور که یاد مرک از دل کرده است دور
الموت جسر يصل الحبيب الى الحبيب
ز دنیا اهل آن چون تیر مگر نری چو بگری از آن دیگر میانر

الدنيا

الدنيا حيفة ومطالبها عذاب
علايقهای دنیا قطع کردن حزين دل باشی در همچون غریبان
کن فی الدنيا کأنک غریب او کما بر سبیل
وعد نفسك من اصحاب القبور
اگر در دل جمعیت محاصل آید دعای کر کنی و انکاه نماید
قلب المؤمن حاضره من ذکر الحقی ضمن
دعوات المظلوم مستجاب
نباشد مبتدیر هیچ به زین که پیر از ایچوید راه بردن
من لا شیخ له لادین له ومن لا دین له لا عرفان له

ومن لاعرفان له لا جرب له ومن لا جرب له لا نفس
 له الا وليا في تحت قباني لا يعرفهم غيري
 اگر خواهد که خلوت راگزیند پس آن بهتر که پیش شیخ نشیند
 ز نیکو بدتر اخود باز گوید ز اسرار نهانش باز گوید
 مثالش را بگویم کوش داری در آن تمثیل هر یک هوش را
 اگر بی بیگاری پیش گیری هلاکت را ز بهر خویش گیری
 من لیس له شیخه فشیخه ابلیس من لا شیخ
 له لا دین له ومن لا دین له لا عرفان له ومن
 لا عرفان له لا مولا له

چنان اندر جهان نمی دید بانی بیاید تا دهم از ره نشانی
 اگر آن دید بان در وی نبودی بجز غرقش نبودی هیچ سودی
 من يعرف الحقيقة والشریعة بلا امام فقد كفر
 خطر در راه دین بسیار باشد کل خوشبوی پراز خار باشد
 چراغ نور باطن را برافروز بجلوتگاه بشین شام تا روز
 افضل الذكر الخفي النوم اخ الموت
 بکم خوردن بکم گفتن بکم خفتن بکن عادت تو کم با خلق بودن
 اگر یک ذکر گوید صبح تا شام رسد کارش بفضل حق با تمام
 وابتغوا من فضل الله واذكروا لله ذكر الكثير العلم تغلوت

چو کرد جان و دل از غیر حق پاک: رسد در عالم لا الهوت بی پاک
چنان حاصل شود در دل صفات: بیک چله کشاید کار با پیش
دو چشم خویش را بر بند چون باز: در وقت تادیه کم گشته آواز
عروس معرفت چون رخ نماید: رخسار خویش عقل از نور یابد
بیک ساعت ترا هفتاد هفتاد: نماید و بزور نای انوار
چشم بند و لب به بند و گوش بند: گزیده بینی سر حق بر من بخت
قال النبي صلى الله عليه وسلم ان الله جميل يحب الجمال
در احوال مقام نور باشد: ز جای آب و گل آورده باشد
در آن خلوت بجا شوق عشق ^{بسی} باز: زد و نوحی مراد را بی نیازی

لَوْ عَرَفَ الْإِنْسَانُ مَنَزَلَتَهُ عِنْدِي لَقَالَ فِي كُلِّ غَيْرٍ
مِنْ أَنْفَاسِهِ لَا مَلِكَ الْيَوْمَ إِلَّا بِي **فصل**
خجسم در میان تجسید و تفسیر میگوید
درین ره مرد را تجرید و تفرید: بیاورد تا کشاید کار توحید
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ
تخستین مرد را تجرید باید: زد و نوحی بدل تفرید باید
به پیوندی قناعت بایدش کرد: بقدر وفاقه باید بودش مرد
لباس صبر را می پوش بر تن: درخت حرص از بیج بر کن
اگر چیزی بود در ملک درویش: بمقدار درم یا کم ازین بیش

مَنْ أَحَبَّ شَيْئًا أَكْثَرَ ذِكْرُهُ بَدَتْ

ز ملک خویش تا بیرون نیاید: حجاب از پیش روی تکی شاید

مَا سَخَلَكَ عَنِ اللَّهِ فَهُوَ صَمْلَكَ

مقام قرب بس عالی مقام است: منی و ما ازان منزل حرام

إِذَا سَمَّ الْفَقْرَ فَهُوَ اللَّهُ . . .

بجز صادق نیاید به بدنی: بجز عاشق کجی کس در آن کو

الصِّدْقُ يُخَيِّ وَيُكْذِبُ يَهْلِكُ

طریق فقر را می هست مشکل: یقین باید درین ره توشه دل

الْقِنَاعَةُ كَثْرٌ لَا يُفْنِي أَبَدًا

درین وادی بجه گشتند: یقین را توشه آن ره نبردند

بجا باید برفت آن ره ناز بیا: ره جا باز نیست جان ده باز

مَوْتُوا قَبْلَ أَنْ تَمُوتُوا

شکم پرور چه داند این سخن را: مگر آنکس که باز د جان و تن را

إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

میا کفو ایمان راه فقر است: در آن راهی همیش خوف کفر است

لَا يُمَانُ بَيْنَ الْخَوْفِ وَالرَّجَا

نشاید خوف غالب فی جارا: میان هر دو باید بود مارا

فصل ششم در بیان معرفت

لَإِنِّإِنْسَانَ بَشِيرٍ الرَّسَبِ
 زهی پاکی که از خاک بقدرت وجود آدمی را کرد صورت
 بگوهرها قرین کرد مارا بنفع روح درین کرد جان را
 بصر داد و بینائی که بیند کمر داد قوت تالشیند
 زبان را داد گویمائی که گوید عقل را داد جویمائی که جوید
 در دوست گیرائی و یارا روائی داد هر یک جمله مارا
 جِسْمُ الْإِنْسَانِ نَفْسُهُ وَرُوحُهُ وَقَلْبُهُ وَصَمْعُهُ
 وَبَصَرُهُ وَلِسَانُهُ وَبَدَنُهُ وَرِجْلُهُ وَكُلُّ ذَلِكَ
 أَظْهَرْتُ نَفْسِي لَا هُوَ إِلَّا أَنَا وَلَا أَنَا غَيْرُهُ

سخن در معرفت چو رفت کنون برود آرام ز دریاد ز مکنون
 الشَّرِيعَةُ كَالسَّفِينَةِ وَالطَّرِيقَةُ كَالْجَبْرِ وَالْحَقِيقَةُ
 كَالذُّرِّ الصَّدْفِ وَالْمَعْرِفَةُ فِيهَا
 كَأَنَّهُ تَرَفَّقَ أَرَادَ الدُّرَّ رَكِبَ السَّفِينَةَ
 لباس زهد و تقوی تا بنوشی شراب معرفت را کی بنوشی
 يَجَاهِدُ عُدُوَّكَ فَكَيْفَ رَفِيقُ أَمْرٍ وَهُوَ
 کسی که معرفت را کرد حاصل مقام قرب خود را کرد واصل
 التَّفَكُّرُ سَاعَةٌ خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةٍ سَبْعِينَ سَنَةً
 یکی باید تفکر کرد بر ذات که از خاک محض صورتیست

چو از خاکیم آخر خاک کردیم **بجان** دادن چو لعلناک کردیم
بدین گونه شناس چون خدای **شوی** عارف کنی حاصل بقا را

فصل هفتم در بیان عشق و محبت گوید

بدان کاین عشق الله **دل** قیم **جگر** پر خون آن درد عظیم است
بهم با جان دین عالم بیاید **ز** تنها مانده چون مونس در آمد

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى مَنْ أَحَبَّ
لِقَاءَ اللَّهِ فَقَدْ أَحَبَّ اللَّهَ لِقَاؤُهُ

محبت در دل است عشق در **جان** **تم** از ذات او چون زلفیجان
محبت که شود ظاهر بصورت **همان** صورت شود عاشق ضرورت

بخواهد چشم سر معشوق **دین** **کمالش** کوش سر خواهد شنید
که از سر تا قدم این همه شتاق **بسوی** دوست خود کرد چو عشاق

فصل هشتم در بیان معشوق گوید

اگر عاشق شود در یاد معشوق **نیاید** یاد او را هیچ مخلوق
إِذَا عَرَفْتَ ظَاهِرَ الْعَشْقِ فَغَلِيكَ بِالْفَنَاءِ

عَنِ الْعَشْقِ حُبًّا بَيْنَ الْعَاشِقِ وَالْمَعْشُوقِ
نهان اندر نهان بیند جمالش **کبوش** دل کند فهم کمالش

تویی عاشق بظاهر در طریقت **تویی** معشوق باطن در حقیقت
نهانی خویش بیند آشکارا **شود** عاشق بروی خود نکارا

چو عاشق گشت دالدهی معشوق ^{نداند} اندا و نشا جز کوی معشوق

فصل نهم در بیان فنا گوید

فنا در جمله می بینی فناست ^{بقا} اندر بقا دایم بقا است

اگر کردی تو در توحید فانی ^{بحق} باقی بقا ز نندگانی

فنا ترک هوار نام کردند ^{بقا} جمله صفاتش را شمرند

نباشد موت هرگز اولیا را ^{نه} هر ایک اصفیا و اتقیا را

زداری تا بداری نقل باشد ^{ز شغل} دارد دنیا غزل باشد

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا يَمُوتُونَ بَلْ يَنْتَقِلُونَ ^{فان}

بدون و شوق عمر خویش بزدند ^{زداری} تا بداری نقل کردند

چو او باتست تو هم باش با او ^{دل} خود را دنیا پاک تر شو

و هو معکم ایضا گفتم ^{فصل دهم در بیان سفر و اقامت گوید}

مسافر باش دایم راه می رو ^{قدم} را پیش دار از چاه از کو

چو راه دورست و منزل بی نهایت ^{یقین} را تو نشه کن ره بر نهایت

ز صورت پای سیر و نه روان شو ^{ره} حق پیش گیر و پس روان شو

همان منزل که اندر پیش آید ^{اقامت} کردن اندر نشاید

بهر ملک عجایبها به بیند ^{زهی} عالم غرایبها بچیند

سفر اندر دل خود بادت کرد ^{نه} در دنیا زمین چمادت کرد

نه بی نزدیک وادی از دو پائی ^{اگر} گیتا شوی مرد خدائی

وَحَنَّ أَقْرَبُ الْكَيْسِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

مریدانرا همین قدر است کافی: مریض راه دین را هست شافی

درین ره کار هر چه بود اصل: مرتب کرد **شمس** از ابد فصل

بسته سپاره قرآن با بعم است: تمام این شد صد و سیست **ست**

۱: ز هجرت مقصد و بخواه مرفت است ۱:

۱: حساب حساب تاریخ فرق است ۱:

تمام این مختصر منظوم و موزون: که مرغوب القلوب است نام اکنون

که نام این رساله گفت مرغوب: مرتب شد بوقت طالع خوب

۱: تمت تمام رساله مرغوب القلوب بتاریخ **۱۲۵۴** ۱:

این رساله اصل
تصنیف فرموده
رحمته

بسم الله الرحمن الرحيم **وتم بالخبر**
حمد جامع را که جمیع محامد محمد است و صلوات بر انسان کامل
که در مرتبه جامع است چنانچه صفت جلال و جمال و اسما و الهی
و کیانی در مرتبه ذات صلح کل دارد و خوب محمد شسته که متصف
این سطری چند است بدین بیان این رساله را خطاب
صلح کل مخاطب کرده **بدانکه** وجود مطلق که غیب هویت ذات

ولا تعین

ولا تعین و مجهول الکیف است آنرا در علم حصولی یافتن که انا
بی تو هم تقدیم است تا رو غیب است چنانچه حصول صورت
شیء فی العقل که آنرا در منطق مطلق گویند این مرتبه را تعین
اول و وحدت و حقیقت محمد میخوانند که قابل محض است
چنانچه آب وجود مطلق دان و آن آب قابل محض است
مانند وحدت و این دایره بدو قوس مقوس کرده شد
که سلب و ایجاب است بشو یک نسبت قابل سلب اعتبار
است که صفات پس تمام ذات آب قابل سلب صفات است
بدین تقدیر قوس احدیت خوان که عین وحدت است و نسبت

دویم قابل ثبوت اعتبارات است که امواج و حباب است بدین
تقدیر قوس واحدیت تصور کن که عین وحدت است
و وقتی که هر دو نسبت اندا ^{ذات} علم ^{موسطیت} دارد احدیت
و واحدیت را بوحده بدین وضع قیاس کن که برزخ
کبیر است نه آنکه چون شمس متوسط است و بالا و او برنج
است و زیر او زهره و مرتبه دوم که تعین ثانی و الوهیت
و حقیقت انسانیت از حیثیت ثبوت اعتبارات که ذات
وصفات و اسما و افعال اند چون که ذات بصفت نظر بایم
ناظر فعل کرد که خود را بدلیس این دایره نیز بدو قوس

مقوس کرده شد یکی طرف فاعل که ذات ناظر است در
قوس اسما و الهی و رب گفت ذات را واجب الوجود که
ظاهر وجود است و جمیع اسما با اسم الله مستی شد و دوم
طرف مفعول که ذات منظور است در آن قوس اسما ممکنات
و مرئوب گفت و ذات را ممکن الوجود که ظاهر علم است
و جمیع اعیان ثابته کفرت از تمام اسما و کرد فهم کن که این
برزخ صغری وضع ذکر دارد که در دایره وحدت احدیت
فاعل واحدیت نیست زیرا که خود سلب اعتبارات است فاعل
چگونه باشد و این تعین ثانی که الوهیت است خود از

بنیاد بنیاد علم است

فی

حیثیت حیات و علم و ارادت و قدرت و سمع و بصر و کلام
ذات را عالم و فاعل و مفعول و معلوم یافت و اگر معلوم
مطلق است عالم و معلوم حق است و اگر معلوم مقید است
این هم معلوم حق است بشنو چون ذات را ناظر و منظور
یافت پس ذات حکم اشترک قبول میکند که واجب الوجود
و ممکن الوجود هر دو صاحب وجود اند ازین حیثیت وجود
روح مجرد نامند که در حق او حق تعالی فرمود فَاِذَا سَوَّيْتَهُ
وَلَفَخْتُ لِمِنْ رُوحِي و انسان کامل فرمود اَوَّلُ مَا
خَلَقَ اللهُ رُوْحِي که هر دو خداوند روح اند و این روح

اضافی

اضافی را وجود اضافی گفتند چون آن علم اضافی لاحق
اَنْزاع عقل کل نامند که مَا قَسَاوُنَ لِبَا اَنْ يَشَاءَ اللهُ
چنانچه وجود مطلق بتعلق علم حضوری و قدرت گفت
و آن عقل کل مظهر ذات است و مخلوق بلا واسطه چنانچه
از دریا دور تر رود تا که دریا یک جرعه در نظر آمد سبحان الله در
جرعه تمام دریا بکشد و دریا در نظر جرعه آمد باین دریا گوید
که در جرعه وجود من نفخ کردیم و جرعه گوید که اول وجود من
از دریا صادر شد و اگر کسی پیش چشم غریب نهد درو نظر کند
در هر روز آن جرعه نماید چنانچه هر روزه را تمام وجود رسیده

هست که قابل تجربه نیست و اگر هر روز آن آینه باشد
بصورت ماه چهارده از جهت اجمال پیدا آید بشنوی تغییر دریا
جرعه بود ولی تغییر جرعه ماه نمود چنانکه گفت اناس الله
والمخلوق من نوری چنانچه جرعه گوید که من از فیض دریا
هستم و جرعه با از طفیل من و هر آب که تمام در دریاست
آن تمام آب در جرعه است و هر آب که در دریا مطلق است
آن آب در جرعه مقید دریا چنانچه اله و جرعه رتبه محمدی ^{صلی}
علیه وسلم و آن جرعه یعنی تبدیل جرعه ها نمود چنانچه عالم تفصیل
محمدی و اجمال عالم چون ماه چهارده عنصر محمدی که بخطاب ^{است}

۵۲
اول ما خلق الله عقلی و پیروان وی هر یک بعینه
جام جهان نما شدند ^{هر} هر قطر محیط که عالم نمایش دید
خوبی جنید و شبلی و منصور و بایزید بشنودوری آنست
که ذات قایم بنفسه و صفات قایم بذات و اسماء قایم ^{بصفات}
واقفال قایم باسما بدین نظر دوری تمام شد و بحر وجود ^{جرعه}
نمود و این غیر و دوی و مخلوق گفت که هر که دوی را ندانست
و یگانگی را نشناخت و آن جرعه اول ما خلق الله نور ^{بی}
گفت که العقل نور تفرق بین الحق و الباطل و از ^{ان}
نور وجود اضافی ملک ملکوت موجود گشت و از آن علم ^{اضافی}

که اول ما خلق الله عقلي اشارت است انس و ملک
 درس خوان کرد او نیند و هرگز اعلم نداد او جاهل ماند و آنرا
 نیز ابداً ظل من بعض ظهور ابداً فرمود او را جهالت
 و بطلان در مراتب غلط کرد که چون عبداً الله گفت و الله
 عبداً این ظهور کفر زندقه شد و چون آن عقل کل را معرفت
 خود که شعور را شعور است آنرا نفس کل گویند که مظهر اسماء است
 و من عرف نفسه ای نفس محمد میر فقد عرف ربّه
 اشارت بدوست و آنرا در صورت انسان نفس
 ناطقه خوانند که ضمیر من سوی او راجع است و عرفان برین

آمده است **س** خود را به بین یک چشم من و منع کن مرا از **اختیار**
 کر نشوی در سجود خویش و اگر این انیت بصفت با باضا^{فت}
 ملحق است که من شاه و من که آنرا انفسا نیت گویند
 و نفی برین آمده است برین آمده است و وقتی که آن نفی
 شود و نظر باز گردیده در بطون افتد آن زمان شعور را
 شعور خواهد ماند که معرفت نفس تقیید خود است درین عمل
 صاحب نزله الارواح فرمود که قومی را اندیشه بخود رسید
 گمان بردند که رسید چنانچه ما صاحب قمار فرمود قمار شد
 صاحب فنا نیست چون شعور قمار تفع شود صاحب فنا

هست پس فنا در فنا مندرج است تا آنکی نفی در نفی اثبات
 چون از در زش بسیار آن شعور مرتفع شود باستغراق
 که دع نفس ملک و تعالی که نفی مطلق بخود است
 پس علم اضافی که شعور مطلق است و انیت عبارت
 ازوست و مشترک است میان عقل کل و خواهد آمد
 مانده از و رایل نمیشود در حیات و مهلیات و در بخودی
 و در خواب که لاینا مر قلبی فرمود آن نقطه قلب گشته
 فقد عرف ربیه شود که العلم نقطة و لقب آن قلب
 است و معرفت ربی بر بی گوید **بیت** یکی نفس و یکی

روح و یکی دل و لیکن هست بر یک حرف مشکل بشود در
 حکمت عنقری باعتماد طبع شعور را شعور مرتفع باستغراق
 آنرا دلی گویند و صاحب دل خوانند و اگر شب و روز
 ماند بغیر خطره غیر قطب العالم گویند که سیر الی الله تمام
 توفیق استقامت یافت و تمام زمانه برو قایم است
 و مراتب میان هر مقدار که بماند نامی دگر دارد و جائی ابدل
 گویند که حالات تبدیل میکند و جائی او تا دگویند که بآن
 ان عالم قرار گرفته است چنانچه به شمار کرده زمین
 قرار یافته و جائی غوث گویند که فریاد رس عالم است

در حق این مو تو اقبل انت مو تو افرمود اگر حرکت غصری
 با اعتدال طبع طبیعت و شعور را شعور مرتفع شد آنرا
 موت گویند که اعتدال طبع شرط حیات است و اگر حرکت
 غصری با اعتدال طبع است و شعور را شعور مرتفع شد
 بغفلت آنرا خواب گویند که النور اخذ الموت
 فرمود و اگر برین شعور خطره بگذرد آنرا گویند خواب دید
 و اگر حرکت غصری با اعتدال طبع است و شعور را شعور
 است و بی غفلت و بی استغراق است آنرا بیدار گویند
 او من کان میتا فاحیینا وجعلنا له فور المسیر

فی الناس که مقدمه قیامت است بشویش و بشویش
 که حاصل تر است این انیت را وحدت و حقیقت
 محمدی گویند که بنی الامرین رسول است و معراج
 محمدیست و مقیم این مقام را قایم ولی خوانند که سیر الی
 الله تمام کرده و سیر فی الله تالانهاست دارد چنانچه آن
 انیت بقید وجوب در الوهیت این انا الله گوید و
 بقید امکان در عبودیت انا عبده ادا کن فهم کن
 که آن حقیقت محمدی در ظهور بصورت محمد رسول الله
 ظاهر گشت و این دایره بدو توسع مقوس کرده شد

قوس بولایت و قوس به نبوت بشنو قوس که مسماست
 بولایت در نعمت الولی القریب و از ذات بیچ شی
 قریب نیست که در هر مرتبه رسول است بعد از آن آله
 صاحبی به که فرموده است کالنجوم بایهم اقتدیتم
 اهدیتهم پس ارشاد هر نوعی که ظهور یاری و مهدی است
 و سلسله پیری و مریدی ازین باب در مدینه علم است
 ذاتی که رسول الله باو منتهی شد و او در قیامت
 بقوس ولایت شفیع المذنبین گردد زیرا که حکم نبوت
 در دنیا مصروف گشت و حکم ولایت یافت بغیر ولی نشود

ولی بغیر نبی گردد پس ولی در هر دو امر حاکم امر است در دنیا
 از آن رو فرمود که اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی
 الامر منکم و در عقبی نیز شفاعت کند از آن جهت فرمود
 که الولاية افضل من النبوة بشنو نبوت ظهور
 ذات رسول است و ولایت بطون او چنانچه در حدیث
 قدسی فرمود اولیائی تحت قبائی لا یرفهم غیری
 پس در مذہب ولایت اخفا اولی تر است چنانچه نقطه ذات
 مخفی است در عالم همچنان آن ولی بے نام و بی نشان باشد
 که همه کس بیند و نشانسد چنانچه نقطه بلا جهت در هر

و در هر کلمه و در هر کلام نایاب منعم است و من عرف الله
کل لسانه باشد قربتم ناشخص بود مانند قوس احدیت
که منسوب اعتبارات است بشنو قوسی که مسمی است به نبوت
و در هفت بنی آگاه کننده و او مافی شرع و حامل وحی است
و برود دعوت عام فرض شد و هر که منقاد گشت بقل آورد
و هر که جزیه داد آنرا عفو فرمود و حکومت عالم زیر خطبه خود
بداند و باد منای دارین بدو مسلم گشت و او بنجام النبیین
مخاطب شد و تابعان وی محترمت و مفسر گشتند که من
عرف الله طال لسانه شدند و حکم امر و نهی آمدند

چنانچه

چنانچه فرمود علماء ائمتی کا نبیاء بنی اسرائیل
و ظهور تمام یافت مانند قوس واحدیت که ثبوت
اعتبارات است که نهایت ندارد بشنو و وحی او در چهار
نوع نازل شده است و منزل هر یک دیگرگون است
و وحی او راسته خواب است که بنی علیه السلام را متواتر
شش ماه پیش از آنکه جبرئیل وحی آورد و وحی دریم
راستیه طبع کا هی بر طبع و بر زبان دروغ نکذشت این
و وحی را حدیث نبوی خوانند قل انما انا بشر مثکم
یوحی الی اگر آن وحی طبعی نبودی و ما یسطق عن الهوی

ان هو الا وحی یوحی چگونه در سبب اید این کلام
است که بر صبیغ نیز نازل می شود در حق سبحانه و تعالی
بقریب نوافل در وی کلام میکند آن حدیث نبوی است
که ظاهر عید است و باطن حق است که ما را است
شیء اقطالا را است الله فیه چون نی هرگز بهوا
نطق نمیکند مگر آنچه از نامی وحی نازل میشود در طبع فی
و اگر این احکام بر اولیاء الله انعام شود آنرا الهام
نامند و الهام بر دو قسم است یکی الهام توانی و یکی
الهام ظلمانی تقوی را نورانی گویند و فجور را ظلمانی خوانند

فاللهما

فاللهما فجورها و تقویها و آنچه معلوم ظلمانی است
آنرا استدراج گویند چنانچه بر فرعون و یامان و فرما آنها
سوی شیطان شد پس صفاء فاجر چنانست که در وی خود
در طشت بیند و صفاء متقی آنست که خود را در آب
لطیف بیند ختم الکلام کتبت بما وجدت فی الاصل
هذا رساله صلح کل من تصنیف حضرت میان خوب
چهارم قدس الله سره
العشر یزید
هر که خواند دعا طمع دارم زانکه من بنده کینه کارم

رساله دقیقه من تصنیف شاه عیسی شکاری قمی

بسم الله الرحمن الرحيم **وتم بحمد**

فایده خلق بعد از ارتفاع کثرت عین حق است اگر لایم

خلق که عبارت از ظهور کثرت است از میان برداری

ونقطه تعین از سرخا برگیری بیکر که چه ماند **فایده** یعنی حق

تعین حجاب وجود است اگر تو از عین وجود دو چشم

احول که عبارت از حرف تاست دور کنی دانی که تعین

عین وجود حق است وجود مطلق چون از اطلاق عدم

اخصار خود توجه بعالم ظهور کرد اول تعین که پیدا گشت کسو

نام او وحدت گشت و او را حقیقت محمدی گویند و حقیقت شد

تعین تو دانسته و مغایرت دور کردن که میان تعین

و عین حق فهم کرده اکنون تو در هر تعین و تجلی و در هر مرتبه

فهم کن چنانچه سیاهی به نسبت حروف اگر حروف کوئی

هم درست بود و اگر سیاهی دانی که بصورت حروف

ظاهر است عین معرفت بود و آن وحدت را دو شاخ

ظاهر گشت یکی نام احدیت که ذات آن اعتبار از همه

اعتبارات منزله و مجرد است و دیگر برانام واحدیت
 که ذات آن اعتبار از همه صفات الهی و کیانی متصف
 اند است **فایده** که صفات الهی دو قسم اند یکی موقوف است
 بظهور مخلوق در خارج چنانچه خالق و رازق و دیگر محتاج نه
 چنانچه سمیع و بصیر و علیم و غیر آن از امهات صفات پس
 آنچه محتاج نیستند بکمال ذاتی و غناء مطلق تعلق دارند
 و این مرتبه را تقدیم ذاتی بر اسماء دیگر است و آنچه محتاج
 هستند بکمال جلالت و استجلا تعلق دارند بکمال جلالت آنرا گویند
 که وجود باین تعینات ظاهر شد و کمال استجلا آنرا گویند

که درین

که درین مرتبه تعینات خود را متشابه و یک **فایده** واحدیت
 منقسم بدو قسم شد یکی صفات الهی و دیگر اعتبارات کیانی
 و تعین واحدیت هر دو را شامل است صفات الهی آنرا گویند
 که وصف و جوبی و فعلی صفت ذاتی ایشان باشد و اعتبارات
 کیانی آنرا گویند که صفت لازمی ایشان انفعال و مکان باشد
فایده لفظ الله دو جا اطلاق کنند یکی در مرتبه لا تعین که عین
 وجود مطلق است بی ملاحظه مفهوم دوم در مرتبه الوهیت
 و آن عبارت است از ظهور جمیع صفات الهی اجمالا و ظاهرا
 وجود که وجوب و وصف خاص اوست و رب اینجا گویند که آن

سببی است صحت باشد
 و حق

در اسماء الهی و مرتبه ربوبی اند که آنرا اعیان ثابته گویند
و ظاهر علم آنرا نیز گویند پس درین هر دو مرتبه یعنی صفات
الهی و اعتبارات کیانی یک حقیقت جامع است و آن وجود
مطلق است باصالت و تبع حقیقت انسانیت است
که آدم عبارت ازوست تا اینجا مراتب ظهور الهی بود
اکنون مراتب ظهور خلق ^{خفیه} بیان خواهند شد اول تعین
باعتبار خلقیت باعتبار ظهور نور محمدی است نام و روح
اعظم و عقل اول و عقل کل است و او بمنزله قدس است

در

طبیع

سنة

و آن

و آن

و این جمیع عوالم مختلفه بر مرتبه قدس صاف و کد تا مرتبه قطار
و این را عالم ارواح نامند و فرشته که در صف اول عالم
ارواح است او روح القدس گویند و در آخر او جبرئیل امین
است و بالای این مرتبه ارواح هر چه مذکور شد در عالم غیب
شمرده اند **فایده** پس ازین عالم مثال است و آن عبارت
است از صور مرکبات لطیفه که قابل تجرّی و تبعیض نمیشوند
که آنرا خیال منفصل نامند پس بر حسی و حرکت که در عالم
موجود است بواسطه اوست یعنی اول فیض فیاض مطلق
بعالم ارواح میرسد و ازو بعالم مثال و ازو بعالم حسی **فایده**

پس ازین عالم شهادت است و آن عبارتست از
 عرش رحمانی تا مرکز خاک بدین تفصیل اول عرش پس کرسی
 فلک زحل فلک مشتری فلک مریخ فلک شمس فلک زهره
 فلک عطارد فلک قمر کره ناره کره هوا کره آب کره خاک
 موالید ثلاثه ای معدن و نبات و حیوان پس انسان کامل
 یعنی چهار دنیات و حیوان ۱۲
 این جمیع عوالم را شامل است و مقصود از ظهور این مراتب
 اوست که وجود باین مراتب شده تا با انسان پیوست
 و در آن بجای انسان بدین مراتب خود را امتداد دهد و میگرد و معراج
 عبارت ازوست که کسوتی دیگر پوشد جلوه دیگر کند

مظهر

مظهر دیگر نماید هر اظهار دیگر اگر خواهی که این مراتب در تحت
 توجه و سیر تو باشند برین شغل غروج و نزول و مبداء و معاد
 اشتغال نمائی چنانچه وجود مطلق در اول مرتبه جمیع تعینات را
 شامل است انسان در آخر مراتب جمیع را حاصل چون وجود
 تنزل کند اول خود را بلباس تعین اول و ثانی بپایا بدین
 لباس عالم غیب بپایا بدین لباس انسان خود را بپایا بدین
 چنانچه تخم لباس شاخ و شکوفه و برگ و بن خود را بپایا بدین
 تا بحدی که باز تخمیت آید و چون این تخم باز باصل خود رجوع کند
 می بیند که چندین لباس همه من گرفته ام فهم من فهم فایده

تفسیر اول
 سنی ثان
 عالم از فلاح
 چراغ ایل
 در عالم شامل
 در اول مرتبه
 در آخر مرتبه
 در میان مرتبه
 در تمام مرتبه
 در هر مرتبه
 در هر حال
 در هر جا
 در هر وقت
 در هر حال
 در هر جا
 در هر وقت
 در هر حال
 در هر جا
 در هر وقت

معرفت است نوع است معرفت افعالی و معرفت صفاتی
و معرفت ذاتی معرفت افعالی عبارت است که هر فعل که گاینا
موجود است خواه از ان خواه از غیر انسان میند فعل
حق داند و معرفت صفاتی اشارت بآن است که هر صفت
که در خود یا بدیاد غیر میند صفت حق داند اگر کسی گوید و
ساکت شنود گوینده را بصفته کلیم تصور کند و خود را بصفته
سمیع و اگر چیزی می بیند آنچه می بیند آنرا صفت ظاهر
داند و خود را بصفته بصیر و اگر وهم و خیره در دل گذرد آنرا
باطن تصور کند و خود را با دمی تصور کند و اگر چیزی که را

مید بد خود را معطی داند و او را قابض تصور کند و اگر چیزی
در دست کتاب یابد یا چیزی دیگر بگیرد و بکشد قابض
و باسط تصور کند و اگر خواهد که از کسی چیزی منع کند خود را
مانع و او را ممنوع تصور کند و اگر خواهد که برود چون پای برد یا بنشیند
اسم رافع و چون بنشیند اسم حافظ تصور کند و چون بخورد خود را حافظ
رازق و شکم را مرزوق تصور کند و چون بخسبد داند که این
زمان با اسم ظاهر حق خود را مشاهده میکرد اکنون میخواهد که
با اسم باطن خود را مشاهده کند تا نهایت اگر چه این اسرار میکنم الاینها
گفتنی نیست اما از صاحب منع کردنی هم نی و چون بنویسد

تصور کنند که خالق از کتب بر صفتی که در حروف در وجود می آید و بجا
 سیاهی باین لباس مختلف پیدا آید آنچه و رای این باشد تجلی
 ذاتی برقی گویند و آن کم باشد و اگر باشد نادر باشد **فایده**
 وحی در صفات حق گویند و روح در آن گویند و سمیع آنجا
 گویند و گوش در آن گویند و بصیر آنجا گویند و چشم در آن
 گویند و قدیر آنجا گویند و دواعی در آن گویند و علیم آنجا گویند
 عقل در آن گویند و مرید آنجا گویند و دل در آن گویند
 کلیم آنجا گویند و زبان در آن گویند و لب آن یا خود را باین
 تعینات آنجا رسانند یا او از مراتب ظهور با انسان رسد اگر

جنون

حقیقت بنکری خود بخود پس بدینانی خود بخود باز در **ربا** می
 یار ما هر ساعتی آید بی بازار در **کر** تا بود حسن و جمالش از خدا در **کر**
 کسوتی دیگر پوشد جلوه دیگر کند منظری دیگر نماید پیرا طهارت در **کر**
 ظهور کمالات بحق و شهود تعینات بر پیغمبر محقق و مقرب
 و الصلوة والسلام علی رسولہ محمد وآلہ الامجاد بر محتک یا
 رب العباد **و** تم

رساله دقیقه من تصنیف شاه عیسی شطاری قدس الله سره
 از دست حاجی الحرمین قاسم بن محمد علی المرحوم خارج هشتم ماه رجب
 ۱۲۵۵ هجری النبوی طبع الله علیه و سلم با تمام رسید **ط**

المصنف
 شاه برمان الله از
 مصنف این کتاب
 شاه برمان الله از

این رساله خلاصه موجودات

بسم الله الرحمن الرحيم **بسم**

حمد موجود بر آنکه خلاصه موجودات از قوه لفظی آورد و مولود

او در هر مرتبه ظهور فرمود صلی الله علی محمد خلاصه موجودات

است و علی آله و صحبه و بارک و سلم **اما بعد** این رساله که

مسیحی است بخلاصه موجودات و بیانش آنست وجود یک

موجودات است از جهت کند ذات حصول شی نیست که محلول

الکلیف

الکلیف است آنرا لا یغین و وجود مطلق و ذات بخت

و غیب هویت میگویند که ضمیرش هوا اشارت بر اوست

و آن ذات که در مرتبه اول که علم حضور است و حصول

است چنانکه نفس با طقه خود را من می دانند بی توهم تقدم

استتار و غیب است آنرا تعین اول و وحدت و حقیقت

محمدی و دایره ذات میگویند که خالی از حکم نظر بر ذات

قابل محض است پس ذات داد و اعتبار ذاتی باشد یکی قابل

از حکم از جهت آن باطن وجود است و دوم قابل محض از جهت

آن باطن علم است پس این قابل محض نیز دو حکم دارد یکی سلب

اعتبارات که نظر بر صفت وجوب است و نه نسبت بر امکان
آنرا احدیت گویند و آن عین وحدت است از نسبت باطن
وجود دوم ثبوت اعتبارات که نظر بر صفت وجوب مسلم
است و بر امکان هم است آنرا قوس واحدیت گویند
و آن عین وحدت است از نسبت باطن علم درین مرتبه
حقایق الهی را اعتبارات اصلی گویند و حقایق کونین شئون
ذاتیه خوانند و آن ذات را شامل شئون کلی و اعتبارات
اصلی است باین هر دو اعتبار ثبوتی و بنظر رب و در بوب
تعیین ثانی و الوهیت و حقیقت انسانی و دایره اسماء گویند

له صورت

که صورت وحدت است و تعیین ثانی را نیز دو اعتبار است
ظهور و بطلون از جهت یک که ظاهر است و وجوب و صفت باطن
اوست و یکا کلی حقیقی است که نظر بر ذات است و از آن
جهت آن باطن وجود را قوس ظاهر وجود میگویند که تحت
ثبوت اعتبار آید و کثرت که حقایق الهی است با جمیع اسماء
متعدد را الله خوانند که نظر بر قابل محض است پس درین قوس
دو قوس وحدت اند که احدیت ظاهر است و واحدیت
باطن و این تعیین ثانی را از جهت اعتبار دوم که باطن است
و امکان از لوازم اوست کثرت حقیقی است که نظر بر قابل

محض است از آن جهت آن باطن علم را قوس ظاهر علم میگویند
 که تحت ثبوت اعتبار آمد و این بکافی جمیع از اعیان ثابته
 را که حقایق کونی است حضرت اجسام گویند که نظر بر ذات
 است پس درین قوس هر دو قوس وحدت اند که وحدت
 ظاهر است و احدیت باطن پس اعیان ثابته مرات
 وجود عام شود وجود عام شود وجود عالم بخصوصیت
 ایشان ظاهر گردد وجود را بهر اسمی و رسمی ظاهر کند و خود با اسم
 عالم مسمی بود و آن عالم را انسان کبیر نام نهاده اند و آدم
 علیه السلام نسخه آن عالم است و درین مراتب غلط کرده

کبریا

که روح را جسم گوید و عبد را الله خواند آنرا اگر در زند
 گویند که در مراتب غلط کرد بشنو این هر دو تعیین که وحدت
 والو هیت است غیر مخلوق اند و تعیین که روح و مثال
 و جسم است مخلوق اند این عالم کون که اسم سوایت و غیرت
 بروی اطلاق کرده میشود بر دو قسم است عالم لطیف آن
 عالم ارواح و عقول و نفوس و ارواح تفصیل روح ابوالارواح
 و عقول تفصیل عقل کل که مظهر ذات است که اول ما
 خلق الله عقول فرمود نفس تفصیل نفس کل که مظهر اسماء
 من عرف نفسی نفس الحمدیه فقد عرف ربّه

وآن هر دو باین چهار متعلق طبیعت کل و جوهر میباشد و کل
کل جسم کل این شش حضرات ارواح که روح انسان
کبیر است و این را عالم ملکوت گویند و عالم کشف آن
عالم اجسام که جسم کل است از محیط عرش تا مرکز خاک
آن عالم و اجسام بر دو قسم است جسم لطیف و جسم
جسم لطیف را مرتبه مثال اسما گویند درین مرتبه عرش را
مرتبه مثال ارواح گویند مطمح بالا و عرش متصل است
بعالم ارواح است و کرسی را مرتبه سیاه گویند که هر دو
سطح کرسی متصل بعالم اجسام پس عرش و کرسی هر دو را

حضرت

حضرت مثال مطلق گویند که دل انسان کبیر است و آن
دایره ایست و آن دایره ایست از نقطه که مرکز آن
قلب انسان کامل است و آن جسم بالسطح علوی است
بالسطح علوی چنانکه افلاک و سفلی چنانکه عناصر اربع
و علوی یا منیر باشد یا نباشد کوکب و اگر نباشد افلاک
و جسم کشف را نیز ترکیب خوانند که جسم انسان کبیر است
اگر آن جسم را نشود و نباشد آن جسم را معادن گویند
چون زر و نقره و لعل و فیروزه و اگر نشود و نباشد و جنبش
و حرکت نباشد آن را نبات خوانند چون درختان و گیاهان

و اگر جنبش و حرکت باشد و نطق نباشد آنرا حیوان غیر نطق
خوانند چون فرس و فیل و اگر نطق باشد آنرا انسان
خوانند پس عرفان بر نفس ناطقه آمد که ضمیر انیت سوی
اوست من عرف نفسه فقد عرف ربه اشارت
بدوست زیرا که جمادیت و نباتیت و حیوانیت درین
هر سه کل تا که وجود منقسم نکرد جماد و نبات و حیوان هیچ
یک موجود نباشد و آن وجود مطلق را که در علم حضوریه
حصول می است و آن انیت بین الامرین رسول است
اورا الوهیت فی انا الله که بدو در عبودیت انا عبد

۱۰۹
اذا کند چنانچه صاحب کلمش را از فرموده چو هستی مطلق
آمد و اشارت بلفظ من کنند از وی عبارت اگر این
انیت بصفت یا باضافت ملحق است آنرا انفانیت
گویند و نفی برین آمده است که من شاه یا من که ایا من عالم
یا من جاهل از لفظ من که دانستن خود است چنانچه صاحب
نزهة الاعواج فرمود که دیدن غیب و دانستن خود هر دو را
قصید این سخن چند ابیات فرمود رباعی با بر شست
چنانکه همراه است خاک آنکس که از خود آگاه است کوهر
در میان این سنگ است یوسفی در شیب این چاه است و قنیکه

نظریک لفظ برانیت نفس ناظر قرار گیرد که بخودی عبارت
ازوست بغیر خطره فلان که خودی و نفسانیت است آنرا
ولی گویند که در خود سوی انیت مطلق راه یافت چنانکه
شیخ سعدی فرمود **بیت** تو تا با خودی در خودت راه نیست
ازین نکته خبر بخود آگاه نیست اگر برین انیت یک لحظه
بغیر خطره استزاق شد آنرا ولی گویند و واصل نامند
و صاحب دل خوانند و مرا بتهامیانہ جائی ابدال گویند
و جائی او تا دو جائی عوث و وقتیکه شب در روز درین
استزاق ماند قطب العالم کبی او خلاصه موجودات شد

که لی مع الله وقت فرمود که در زمانه جز وقت موجودیت
خواه آنوقت باقی باشد خواه مستقبل به حال وقت او را
مع الله بود این دایره وجود را در مقام کرد درو پنج مرتب
جمع اند که اول از وجود مطلق در حضرت وحدت مولود او شد
و مولود دوم در حضرت الوهیت و مولود سوم در حضرت
روح و مولود چهارم در حضرت مثال و مولود پنجم در حضرت
جسم و در مرتبه که این پنج حضرات جمع اند و آدم علیه السلام
خطاب اوست از مولود خلاصه موجودات شد که غفر
ای ان کامل
محمدی است صلی الله علیه و سلم چنانکه در اسما و صفات

واجب چنانکه از حضرت ذات
پنج است مراتب او درجات
پنج مرتبه است بواسطه مع مثال
و این جمیع کلمات
در این کمال
است

از آن مطلق ظاهر شد همچنان از فکر خوب محمد بن حسین درین
سکه تاریخ مولود خلاصه موجودات ظاهر شد **روز** خوب
خوب برآمد سه جای سال صریح **اسما** که خوب نمودی بوجوب
هر یک هزار چارده اتمام صبح آن شنبه است **صبح** دوازدهم
رجب خمس **صبح** لیس هر شنبی که در موجودات بوجود می
آن عین مولود خلاصه موجودات است بالا نهایت
که عالم تفصیل است و او اجمال عالم چنانچه میوه در تخم
و تخم در میوه نمود درین مقتضا خواستم که مولود خود کریم
ناگهان در باطن بلا واسطه وارد که خوشش ازین هم مولود

خلاصه

خلاصه موجودات است که تو مولود خویش بنده شسته **سه**
با خوشی از دلم آمد ندا در گوش **خوش** خوب با هر یک بگویند
مولودت خوش **فایده** طالب راه اصلی که آنرا صوفی گویند
ارکان طلب اوست چیز است یکی طهارت از خارج آن باشد
که او را هیچ پیوندی و تعلقی بظواهر با هیچکس نمانده باشد
با همه بریده باشد و او از حقوق شرع برود متوجه نباشد چون
شب در آید طبع با ادا نباشد و چون روز در آید غم نباشد
و نخست همتش موجود نماید مگر او خداوند تا بهر وجود متوجه
بدو گردد و قصه موسی علیه السلام مویدا نیست که فرمان شد

یا مومنی از علف شتر خرابی یا نمک دیک خواهی از ناخواه و طهارت
از داخل این بود که بدل او را میلی و محبتی و عداوتی نماند با کسی
باشد و از جمله خطبه ها و نه تبار روی گردانیده باشد و باطن
مضار و منافع از خلق ساقط گشته و چون اغیار از باطن
بریده گشت طهارت داخل حاصل آمد بعده شغل بالله است
مطلوب از سلوک شریعت و طریقت اینست تا یا یکی از
خارج دست ندید بر یا یکی باطن نرسد و تا یا یکی از باطن
حاصل نشود شغل بالله دست ندید و شغل بالله معامله
ایست میان بنده و خداوند که نبشتن و خواندن معلوم

نشود

نشود جز بصحبت صاحب دولتان معلوم نکرد و طهارت
خارج طهارت صغری است و طهارت داخل طهارت کبری
است و این هر دو طهارت بمنزله وضو است و شغل بالله
بمنزله نماز است چون این طهارت دست داد نماز بی رکوع
و بی سجده دست داد چنین کسی اگر راه می رود در نماز و اگر
نشسته است در نماز و اگر غلطیده است در نماز و آن **ه**
نمازی میکند ارم در خرابات که در وی بی رکوع بی سجده است این
نماز را نماز بالله گویند حضرت رسالت صلی الله علیه و سلم
ازین نماز چنین خبر داد که ابو بکر و هو فی الصلوة لا نبیاء

یصلون فی قبورهم اشارت برین است این فایده
برآوردیم نیکو در بابیکه مجموع راه سالکانست و جهان
از عالم تصوف درین مندرج اگر توفیق دست دهد و در این

وقت بعون حضرت رحمت

قیام و قعود و تکبیر و نیت : همه محو است در عین میت
نماز خلق تسبیح و سجود است : نماز عاشقان ترک و جهود است

سوره
این رساله آدم بن موسی
فخری

تجلیات و فنادرین مرتبه کسب استعداد سالک روی
میدهد و آنچه ضروریست در قلبی دروچی گفته شده چون
لطایف با اسم الله نور پذیر شدند این را سیر لطایف میگویند
و بعد از نظر جامعیت از اخفا تا قدم در هر ذره وجود
بذکر میفرمایند چون هر ذره وجود خود را ذکر یافت این
را ذکر سلطان می نامند گاهی ذکر سلطان چنان غلبه
میکند که هر وجه نظر افتد و هر چه بسمع او شنیده میشود
و هر چه حاسه لمس و ذوق باو تعلق گیرد ذکر اسم الله از آنجا
خواهد یافت بعد از آنکه سالک مستعد است تکرار از لطیفه

بیاد

بیاد داشت اسمی مبدل میشود به پنجی که اسم الله را در هر
لطیفه بلکه در کلیه خود محض بعد صفات نورانی و صفا
می یابد در مرتبه این یاد داشت نیز نفی و اثبات بکلمه
طیبه می فرمایند و ابائی ضرب و حبس دم باشد یا نباشد
اما نفی و اثبات بعد اسم الله مثل یاد داشت می کند
چون این مرتبه بی حرف و صوت بصفاي حضور نور اسم
دست داد ذکر حبسی تمام شد مگر متضمن ذکر روحی ^{خصیصیت}
این طریقۀ اینست که سالک درین مرتبه بغلبه جذب
ترکب امور شیطانی و ملاطیل نشود محض متابعت شرعیه

عقیدت و عبادت مستغرق باشد و اگر درین مرتبه بسبب
 ظهور عجایب مغلوب بی یابی شد این تمام ظل ولایت
 خاصه گویند بعده شروع از ذکر است بگوهر روح ضمن
 مراتب جسدی تعلق دارد و آن حضوریت مسمی است
 بی لفظ و حرف و جهة و مکان و فوق و تحت چنانکه لایق
 جناب اوست این را حضور مسمی و یاد داشت خوانند
 خصوصیت طریقه درین مرتبه تنزیه محض کفوری بی کیفیت
 مشهود محض است اگرچه در طریق دیگر ابتدا بتوحید
 وجودی و غیبیت میگردد چنانچه کلام شیخ ابن عربی

فلسفی

قدس سره و متاخرین دیگر اکثر ازین خبر میدهند درین مرتبه
 تصرفات بحسب استعداد سالک رو میدهند اما آنچه ضروریست
 قطع از تمام در عین مشهود مطلوب و استغراق تمام
 است و تنزیه محض بقناء ذات و صفات خود بورا
 حضرت مطلق این مرتبه را تارمانی که تنزیه مشهود و منظور
 نظر باطنی است حصول باقی است ولایت خاصه می نامند
 و همین ولایت در اصطلاح در اصطلاح حضرت ایشان
 قدس سره ولایت صغری می فرمایند چون بفضل الله سبحانه
 توجه اشاره که از تصرفات خیال است مفقود گشت و بنا

در تعلق نسیک طالب در باب تصور شیخ مفید است بی تصرف و کار نیکند بر چه انداز
 نهایت در عبادت اثر توجه ترقی و دست وصول معنی یحیی و یحیی بی نتیجه کار از تصرف
 بخوری که آنرا راه حفظ اعتبار کرده اند حصول آن در اخلاقی رسته نیست و توحیدی که مورا است

یافت مشرف ولایت اخضر میفرمایند و چون در اخضر
معلوم نیست بلکه بسبب مجهول الکیفی خود مفقود است
لهذا کیف آن غیر معلوم است لهذا این ولایت را ولایت
مجهوله خوانند سالک بقدر قوت خود بعلم عامی از فضل عالم
موجود گذشته از سعی کار تا آنجا رسانیده فضل خاص میآید
تا منظریت علم واجب براتب و انکشاف حقیقت انسان
عطا فرمایند تا اطلاع بر توجیه مخفی یافته ازین مرتبه عروج
نماید و بی توجیه حقیقی که موقوف بظهور علم حضوری کجباب
قدس و حضور علمی است مشرف گردد این زمان توجیه معلوم

فرا

خواهد شد و بی توجیه خود را حاضر جناب بی کیف حقیقی ^{تعیین}
حرف خواهد یافت بعد معلوم خواهند ساخت که این حضور
من بی علم عادی من بحضور علم واجب است که عالم جمیع اشیا
به توجیهی است در مراتب حقیقت انسانی یابد و عروج برتر
حقیقت انسانی بفضل الله سبحانه خود بخود سیرکت خفی
مرتبه دست دهد فضل محض است والا بعلم مرشد
نظر باطنی عروج از مراتب تحتانی نموده اطلاع بر حقیقت
انسانی خواهد یافت که این مرتبه اول در ضمن نور اول
بی حجابی محض در تبع نور اول محمد مصطفی صلی الله علیه و آله است

این مرتبه علم حضوری و حضور علمی را بهره وری از کمالات ذات
 انبیا خوانند و درین مرتبه چنانچه مظهریت صفت آن علم
 بساکن نصیب شد همچنین مظهریت جمیع صفات و احوال
 را اجمالاً تفصیلاً تمامی صفات خود را شرف یاب خواهد یافت
 و بعین بی توجهی بحضور محض خود را و غیر خود را ذاتاً و صفاتاً
 مظهر کمالات ذاتیه و صفاتی و اجبی باطلاق محض و بی کیفی
 صرف بی شائبه در تشبیه خواهد یافت و نظر او بعین حضور
 ذات بی کیفی مظهریت غالب خواهد آمد و چون از این مرتبه
 غالب وصول صفات است پس بفضل خدا اگر معلوم گردد

که ذات

که ذات بذاتیه بقابلیات ذاتیه خویش علم است و صفات
 قابلیات ذاتیه او شده تعین او بی توجهی محض در عین
 فکر و تحقق مظهریت عروج گردد بحضور صرف ذات جامع قابلیات
 بحقیقت نایافت مشرف گردد بجایی علم باشد بایمان
 باشد حاضر شد درینوقت از کمالات نبوت محمد
 مصطفی صلی الله علیه و سلم بهره یاب خواهد بود و اصل ذات
 جامع صفات خواهد بود عزیز من رسیدن بکمالات
 ولایت انبیا و نبوت انبیا علیهم الصلوٰۃ والسلام
 نداند که وقت و باریکی این مراتب از نسخه نکات الاسرار

واضح میشود اگر خواهد تفصیل طلبید ^{از آنجا} ذلك فضل الله

یوتی من یشاء

تمام شد رساله آدم بنوری

قدس الله

سره

بسم الله الرحمن الرحیم
تفصیل احسنیه نقشبندیه آدمیه قدس الله
اسرارهم الاقدس لطایف سته اول لطیفه قلبی است
جانب چپ تحت پستان چپ متصلا او بنور سرخ مختص

ربیع بسم الله الرحمن الرحیم والم

تفصیل احسنیه نقشبندیه آدمیه قدس الله

اسرارهم الاقدس لطایف سته اول لطیفه قلبی است

جانب چپ تحت پستان چپ متصلا او بنور سرخ مختص

دوم لطیفه روحی جانب راست فوق پستان راست

متصلا او بنور سفید مختص است سیدم لطیفه نفسی تحت

سره متصلا او بنور زرد مختص است چهارم لطیفه ستری

وسط سینه و وسط هر دو پستان او بنور سبز مختص است

پنجم لطیفه خفی فوق جبهه متصلا او بنور سیاه مختص است

ششم لطیفه اخفی عین و وسطه فرق او بنور سیاه تر

مختص است نفی و اثبات نزد خواجه بزرگ قدس سره

در لطیفه قلبی استعمال میکنند و نزد خواجه احرار قدس سره

شروع از لطیفه نفسی میکنند و در بواله را بلطیفه خفی

میرسانند و الا الله را از لطیفه اخفی شروع کرده بهمان ^{نیت}
راست بلطیفه نفسی ضم میکنند و نزد حضرت جوهر قدس
دو نوع است صغیر و کبیر شروع از لطیفه قلبی بجانب چپ
بلطیفه اخفی میرسانند و الا الله را از لطیفه اخفی شروع
کرده بجانب راست بلطیفه روحی آورده ختم بلطیفه قلبی
کند و صغیر شروع لا اله الا الله از لطیفه قلبی بجانب لطیفه
سری در روحی کرده میرسانند و الا الله را شروع از لطیفه
روحی کرده و الیس بلطیفه قلبی ختم مینماید و این مراتب
لطایف سه و نغی و اثبات را باید کرد میگویند و لازم باد

کرد

کرد باز گشت بهت و باز گشت آنست که هر بار که اسم
ذات یا کلمه طیب را بدل گوید از عقب او بدل آید که خدا ^{و خدا}
مقصود من توئی و یاد داشت آنست که نظر باطن را
بر لفظ الله که در لا اله الا الله است کار دبی ملاحظه
شش جهت دبی تلفظ بلفظ فارسی و عربی و لازم
یاد داشت نگاه داشت است که عبارت از فحظت
روح عبت است بی گفتن زبان و قربت و اقربیت
آنست که حق سبحانه را بموجب حسن اقرب الیمن
حب الی الورد قریب تر از شاه رک ملاحظه و تصور بنظر

۸۲
۵۱
باطن نماید و شبهه و حضور آنست که الله تبارک و تعالی بنو
هو الظاهر وهو الباطن ظاهر و باطن خود را ملاحظه
نماید و تصور انکار و مجلس خاص آنست که خود را نسبت
بحق تعالی کاملست بین بدی الفصال ملاحظه نماید
و تصور فرماید و بعضی خواجها تفسیر بوجه دیگر میکنند
کا لفیل بین بدی الراكب كالنار فی دید البازیان
و صور متخیله آنست که نظر هر دو چشم بر هر مخلوق ما
سوا الله که بیند عین حق تعالی آن مخلوق را از متخیله
بیند از تصور نماید و این سلوک را بر سبزی و آب جای

داشته

داشته باشد و سیر گذری لازم است و خلوت متخیله آنست
که نظر هر دو چشم بر هر مخلوق که افتد نگارد بموجب
نور حق بگرفت عالم را تمام دیده بکشت تا بدانی والسلام
حق و نور حق را مکاشفه و مشاهده نماید و مخلوق از نظر غایب
نماید و این را نیز سیر مذکور لازم است و این هر دو سلوک
سلوک انبیا است علیهم السلام و هر دو چشم مستی
بلطفه مدرک لطیفه سبع انسانیت و وصال سالک
بهین لطیفه منوط است و این همه سلوک مذکوره علت
غائی حصول نسبت نقشبندی است و آن جذب است

که از طرف کف پای هر دو پای بطرف بالا جهد تا فرق سر ظهور
میکند عاقبت بخیر باد **ح** کل یوم هو فی شان چه شان است
چه شان یعنی اوصاف کمال تو نذر ای پایان جلوه حسن ترا
غایت و پایانی نیست هر زمان جلوه دیگر میشود از پرده
عبان این کلمات قدسیه حضرت خواجه عبدالحق غجدوانی
است قدس سره هوش دردم نظر بر قدم سفر در وطن
خلوت در انجمن یاد کرد باز گشت نکاه داشت یاد داشت
وقوف زمانی وقوف عددی وقوف قلبی هوش دردم است
که هر نفس از درون می آید باید که از سر حضور باشد و آگاهی

و غفلت

و غفلت بآن راه نیابد و نظر بر قدم آنست که سالک
در راه رفتن و آمدن در شهر و صحرا و همه جا نظر بر پشت
پای او باشد تا نظرا بر او نگردد نشود بجائی که نباید نیفتد
و سفر در وطن آنست که سالک از صفات بشری تصفا
ملکی و از صفات ذمیمه بصفات حمیده انتقال کند خلوت
در انجمن آنست که بظاهر با خلق و بیاطن با حق سبحانه و تعالی
باشد یاد کرد ذکر کسانی با قلبی است باز گشت گفتن او است
خداوند مقصود من توئی و رضای تست این کلمه نفع کننده
خاطر ما است او را از نیک و بد تا ذکر او خالص نماید نگاهداشته

آن مراقبه خاطر است که غیری بخاطر او نکند و باید دانست آن
دوام آگاهی است بحق سبحانه و تعالی بر سبیل ذوق و قوف
زمانی تر و صوفیه عبارت از محاسبه است و قوف عددی
عبارت از عدد است در ذکر قلبی برای جمع خواطر متفرقه
و قوف قلبی عبارت از حاضر بودن است یکانب حق
بران وجه که ذکر را هیچ بالیست غیر حق نباشد من موافق
حضرت خواجه علی رامینی ملقب بخواجه عزیزان قدس الله
سره و گفته اند که چرب بخور کار نیک بکن حضرت شاه عالم
محبوب عالم کجراتی میفرمودند قدس سره که تا طعام مرغن

دلبر بخورد

وسیر نخورد قوت جذب از کجا خواهد شد و حضرت خواجگان
می فرمایند قدس سرار بهم اجمعین که اندک بخورد ولیکن چرب
بخورد تا وقت خالی بودن معده کار خوب تواند کرد

تمت تمام شد رب اله نقشبندیه

دعای رجب المرجب ۱۲۵۵ هجری

النبوی صلی الله علیه

و سلم

Handwritten text in Arabic script, consisting of approximately 10 lines. The ink is faded and the script is cursive. The text is located on the right page of the open book.

2.
145/12